

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Αγαπητοί αδελφοί,

Εορτάζουμε σήμερα εορτή λαμπρά και έπιφανή. Πεντηκοστή ονομάζεται κατά την Καινή Διαθήκη ή έπιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος στους Αποστόλους, πού συνέβη κατά την πεντηκοστή ήμέρα από την Ανάσταση του Χριστού. Η εορτή αυτή αντιστοιχεί μέ την έπίσης μεγάλη έτήσια εορτή των Ιουδαίων, την εορτή του θερισμού ή εορτή των έβδομάδων. Η τήρησή της λάμβανε χώρα την πεντηκοστή ήμέρα μετά τις 16 Νισάν του Ιουδαϊκού ήμερολογίου. Η κεφαλή κάθε οικογένειας προσέφερε στον Θεό ένα δεμάτι κριθάρι, πού ύποδήλωνε την έπιθυμία για ειρηνική σχέση μαζί Του. Οί προσφορές για την εορτή αυτή γίνονταν μέσω του ιερατείου αρχικά στην σκηνή του μαρτυρίου, ενώ αργότερα στον Ναό του Σολομώντα.

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή ακούσαμε τον Χριστό νά λέει και νά αποκαλύπτει για τον έαυτό Του «*έάν τις διψά, έρχέσθω πρός με και πινέτω*». Ο Κύριος αναφωνεί την φράση αυτή την τελευταία ήμέρα της εορτής της σκηνοπηγίας, όπου οί Ιουδαίοι δόξαζαν τον Θεό για την θαυμαστή διάσωσή τους στην έρημο, διά της θαυματουργικής αναβλύσεως του ύδατος από την πέτρα διά της ράβδου πού Μωϋσέως. Ο Χριστός δηλαδή είναι ή Πέτρα της ζωής. Έτσι, εάν ό Χριστός είναι ή Πέτρα της ζωής, τό Άγιο Πνεύμα είναι τό ύδωρ τό ζών. Ο Ίδιος απέκάλυψε στην Σαμαρείτιδα γυναίκα ότι, εάν ήξερες ποιός είναι αυτός πού σου λέει «*δός μοι ποιεΐν, σύ αν ήτησας αυτόν και έδωκεν αν σοι ύδωρ ζών*». Εκείνος πού συνδέεται μέ την άληθινή Πέτρα, τον Χριστό, και δέχεται την δωρεά του Παναγίου Πνεύματος, αυτός γίνεται κατά χάριν πηγή ζωής. «*Ο πιστεύων εις έμέ, καθώς ειπεν ή γραφή, ποταμοί εκ της κοιλίας αυτού ρεύσουσιν ύδατος ζώντος*». Αν δέν είναι κανείς μέλος της Έκκλησίας, δέν μετέχει της θεοποιου ένεργείας του Αγίου Πνεύματος. Όταν ή Χάρις του Αγίου Πνεύματος έρχεται στον άνθρωπο, εκείνος αλλοιώνεται έσωτερικά και μεταμορφώνεται όλόκληρη ή ύπαρξή του. Τό Πανάγιο Πνεύμα δέν είναι μία άφηρημένη θεία ένεργεια, αλλά ένα από τά πρόσωπα της Αγίας Τριάδος πού εκπορεύεται από τον Πατέρα και αναπαύεται στον Υίο. Η

ανάπαυση αυτή είναι μία διαρκής κίνηση και δράση, είναι ή κατ' ἐνέργεια φανέρωση τοῦ Παρακλήτου. Ἐτσι ὁ Χριστός ἀποστέλλει τό Ἅγιο Πνεῦμα τό παρά τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καί τό Ἅγιο Πνεῦμα μορφώνει τόν Χριστό «ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν». Ὁ Χριστός καί τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι οἱ δύο Παράκλητοι τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο, πού ἀπεργάζονται τήν θέωση τοῦ ἀνθρώπου καί τήν μεταμόρφωση ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἑορτές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Κατ' αὐτήν ἐκπληρώθηκε ἡ ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου, τοῦ Τρίτου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος καί πραγματοποιήθηκε ἡ ἐπίσημη φανέρωση τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορία. Ἐτσι τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἐνεργοποιεῖται ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο, ἀφοῦ τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ ψυχή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή τοῦ θεανθρωπίνου Σώματος πού τήν ζωοποιεῖ.

Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο διδάσκει τήν ψυχή τήν πραγματική ταπείνωση. Πείθει τήν ψυχή ἐμπειρικά ὅτι ἡ διδαχή τοῦ Χριστοῦ ὑπερβαίνει τό ἐπίπεδο τῆς ἠθικῆς. Εἶναι θεοποιός. Ἡ καρδιά ἀναγεννᾶται ἀπό τήν Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος στό ἐπίπεδο τῆς αἰωνιότητος. Θραύει τά δεσμά τῆς ἀτομικότητος καί ἀνοίγεται νά δεχθεῖ νέο ὄντολογικό περιεχόμενο.

Ὅταν τό Πνεῦμα τό Ἅγιο κατέλθῃ στόν χῶρο τῆς καρδιάς, τότε ὁ ἀνθρώπος καταλαβαίνει πόσο πρᾶος καί ταπεινός εἶναι ὁ Κύριος. Πληροφορεῖται βαθιά μυστικά γιά τήν θεία ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ταπείνωση αὐτή εἶναι ἀπερίγραπτη γιατί ἀποτελεῖ φυσικό ἰδίωμα τῆς ἀληθινῆς Ὑποστάσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Στήν πράξη τῆς ζωῆς ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ μόνη ὁδός πού ὀδηγεῖ στήν νίκη τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐωσφορική ὑπερηφάνεια ἀπολιθώνει καί ἀποκρύπτει ἀπό τόν ἀνθρώπο «τήν βαθεῖαν καρδίαν», πού εἶναι ὁ τόπος τῆς πνευματικῆς προσευχῆς, καί δημιουργεῖ πάντοτε ἀδιέξοδα. Ἀπεναντίας ἡ ταπείνωση συνοδεύεται μέ χαρά, κατάνυξη καί φῶς, τά ὁποῖα ἐξαφανίζουν τούς πονηροῦς λογισμούς καί καθαίρουν τόν νοῦ καί τήν καρδιά.

Τότε ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν πόνο τῆς συντριβῆς βρίσκει τήν βαθεῖαν καρδίαν καί κατοικεῖ μέσα της. Ἀρχίζει ὁ πιστός νά κατανοεῖ τήν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ καί αισθάνεται ἑαυτόν ὑποκάτω πάσης τῆς κτίσεως. Ἡ ταπείνωση αὐτή πού εἶναι ἁγία καί ἀπαθῆς ὑψώνει μέ ἀνερμήνευτο τρόπο τόν θεράποντά της πάνω ἀπό κάθε τι κτιστό.